

David Allen: DEN V POLEPŠOVNĚ

V SM a výprascích nejsem úplný nováček. Ale všechny moje zkušenosti byly "jednorázové" a většinou netrvaly dýl jak půl hodiny. Ale brzy se to omrzelo a já chtěl zkusit víc. Proto mě tak nadchla nabídka na celodenní akci. Přišla celkem nečekaně e od dominanta, se kterým jsem měl moc dobré zkušenosti. Chvilí jsme si psali, co by měla akce asi tak obnášet, co bych rád zažil a čemu bych se chtěl naopak vyhnout. Trochu jsem znejistěl, když pán napsal, že budu mít "kamaráda" - budeme dva chovanci v polepšovně. Domluvili jsme datum akce na jednu červencovou sobotu a já nepatrně finančně přispěl na zajištění prostor a nějakého vybavení. Asi 14 dní před akcí mi přišel e-mail:

Jarek Novotný, věk 16 let - za sexuální obtěžování chlapců na dětském táboře nastoupí dne 15. 7. 2015 v 9:00 do polepšovny na adrese Spanková 16, Praha. Dostavte se slušně upraven, oholen (i v rozkroku a v podpaždí). S sebou si přinesete předepsaný oblek - šedé nebo béžové kraťasy a šedé nebo béžové tričko, obojí bez loga či potisku. Od přečtení tohoto e-mailu se chovanci přísně zakazuje jakékoliv pohlavní ukájení, pod trestem 50 ran rákoskou. Stejný zákaz budu platit dva týdny po odchodu z polepšovny. Abyste byli připraveni na pravidelný režim v polepšovně, každý den po probuzení se budete povinně 5 minut honit, samozřejmě ale bez výstřiku. Porušení tohoto příkazu bude přísně trestáno.

Dominik Dominant, vychovatel

Zákaz honění jsme si domluvili předem. Abych měl motivaci a nezačal rvát "stop" po první ráně. Takže jsme se domluvili, že dva týdny před akcí a dva týdny po akci budeme mít zákaz, a tím pádem velice silnou motivaci být při akci poslušní a povolní, abysme si mohli aspoň jednou ulevit. Musím říct, že tohle na mě funguje spolehlivě, měsíc v kuse bez výstřiku by byl krutý. Už teď jsem věděl, že udělám všechno, abych dostal svolení.

Ovšem povinné dráždění každé ráno, to v plánu nebylo. Ale pán dobře věděl, co dělá - po dvou týdnech jsem měl koule plné k prasknutí a byl jsem připravený vydržet cokoliv, abych se mohl uvolnit. A představa, že bych se takhle měl mučit další dva týdny...

Na adresu jsem dorazil v 9:03. "Jdeš pozdě, Novotnej." "Ano, pane. Omlouvám se, pane. Už se to nestane, pane." "No, mně je to jedno. Klidně si choď pozdě třeba o hodinu. Ale za každou minutu zpoždění tady dáváme ránu rákoskou. Ale když přijdeš třeba o dvě hodiny pozdě, já si stěžovat nebudu... No, výjimečně ti to prominu. Ale teď - slíknout do trenek a připravit na vstupní prohlídku! Fofrem!"

Vešel jsem do obýváku, kde se většina hry měla odehrávat. A nebyl jsem tam sám. Druhý kluk v trenkách byl o něco menší a asi i mladší než já. Vypadal vyplašeně. Ani on nebyl zvyklý na cizí lidi při hře. Pán se jenom zasmál. "No snad se nebudete stydět! Oba ste tady za obtěžování malejch kluků a najednou se stydíte? Nebojte, to vás brzy odnaučím." Následoval "příjem," na který jsme šli oba najednou. "Slíknout do trenek!" přikázal pán. Shodili jsme ze sebe oblečení a nastoupili jsme před vychovatele. Oba trochu rozťresení, na jednu stranu strachem, co nás čeká, na druhou stranu vzrušením. "Jméno?" "Jarek Novák." Vrazil mi facku. "Říká se 'PANE!' Znovu!" "Jarek Novák, pane." "No proto. Věk?" "16. 16 let, pane." "Za co jsi tady?" "No, to snad přeci víte, ne?" Vychovatel vstal a začal mě obcházet. "Tak pán si myslí, že může bejt drzej... Přide pozdě... Neumí se slušně chovat... Neumí si koukám ani slušně složit hadry..." Kopl do oblečení, které po mně

zůstalo na podlaze. Teprve potom jsem si všiml, že druhý kluk složil svoje oblečení do úhledné hromádky. "A teď je ještě drzej! Jestlipak víš, ty šmejde, co tady s takovejma děláme?" "Nevím. Asi... Zarazíte mi vycházky?" Pán se uchechtl. "Jasně, to si piš. Takhle to chodí v normálních pastáčích. Jenže tohle není normální pasták. Tady napravujeme sexuální delikventy, výtržníky a podobný parchanty, jako ste vy dva." Vytáhnul rákosku. "Jestlipak víš, co je tohle?" S předstíraným překvapením jsem zakoktal. "To... to je rá... rákoska?" "A jestlipak víš, k čemu slouží?" "Ale... Ale to se nesmí!" "Já ti dám, nesmí. Trenky dolu!" Předstíral jsem odpor a váhání. "TAK BUDE TO! Jestli budu čekat, tak dostaneš dvojnásobek!"

Stáhl jsem trenky a stál tam úplně nahý. Vychovatel mě chytl za rameno a doslova mě hodil na gauč. ŠVIH! ŠVIH! ŠVIH! "Opakuj po mně: Nebudu chodit pozdě, pane!" ŠVIH! ŠVIH! Jau! Au! "TAK BUDE TO?" "Jau! Nebudu chodit jau pozdě, pane, au!" "Budu si po sobě uklízet." "Budu si, au, budu si po sobě uklízet! Budu, au, ano, pane, už dost!" "Budu uctivý k vychovatelům!" "Budu jau uctivý k au vychovatelům!" Každé slovo bylo doprovázené ránou rákoskou. "Nebudu vychovatelům odmílovat!" "Nebudu vychovatelům odmílovat AUUUU!" Po poslední ráně jsem vyskočil a začal si třít zadek, k velkému potěšení pána. "Do pozor, ruce za hlavu, a hezky mi teď odfíkáš, za co tady seš." Poslechl jsem. "Pane, za to že jsem na táboře v létě osahával malý kluky, pane." "Ale!" "No... Prostě... Prostě tam byl jeden takovej kluk, co se mi moc líbil... Večer sem ho vzal k sobě do stanu... Ukázal jsem mu pár pornáčů, co sem tam měl s sebou... No a pak jsem mu prostě navrhnul... No, vlastně vo nic nešlo... Prostě sme si navzájem vyhonili..." "Tak vo nic nešlo! Já ti ukážu, vo co nešlo! Malý kluky bys chtěl honit! No počkej, však my ti to tady vytlučeme z hlavy."

Pak přišel na řadu můj spolustřanec. "Jméno?" "Adam Svoboda." "PROSIM?" "Pane. Adam Svoboda, pane." "Připomínám to naposledy. Příště ti to připomenu rákoskou." "Věk?" "15 let, pane." "Za co jsi tu?" "Za šikanu, pane. S kámošema sme... Po škole... No... Prostě jsme se nepohodli s jedním blbečkem ze třídy. Tak jsme si na něj počkali, no." "Počkali. Ale za to se nechodí do pastáku!" "No... To ne. My sme... Prostě to se to nějak... Vymklo z rukou. A pak jsme ho donutili, aby nás vykouril, no." Vychovatel se zasmál. "Neboj, však tady poznáš, jaký to je, když tě někdo nutí kouřit ptáky."

Pak přišla zdravotní prohlídka. I trenky musely dolů a my stáli před pánem nazí. Adam dostal sprdunk za nevyholené přirození. "No, to brzy napravíme." Prohlídka spočívala v důkladném prohmatání celého těla. Pak nám vychovatel promnul koule a promasíroval ptáčky. Po dvou týdnech bez vyprázdnění se samozřejmě hned postavily. "Žádný honění pér, jasný? Jinak vás seřežu, až vám sleze kůže ze zadku." Pak pečlivě změřil naše ptáčky a délky si zapsal. Potom přivázal na koule provázky. Museli jsme držet. Pak vzal ruční váhu a začal táhnout. "Až to nebudete moct vydržet, řekněte dost. Kdo vydrží míň, dostane rákoskou." Postupně zvyšoval tah. Z nepříjemného tlaku se stávala ostrá bolest, ze které se mi až zatmělo před očima. "DOST!" První vzdal Adam, za což ho pán hned přehnul přes postel a vyplatil 10 ran rákoskou. Pak si zapsal, kolik jsme na kulkách unesli.

"Tak. Oblíkat a šup do ložnice. Tam máte hodinu volna a pak nástup na rozcvičku." Hodinu jsem využil, abych se líp seznámil s Adamem. Ve skutečnosti byl zhruba stejně starý jako já, výprasky ho vzrušovaly od puberty. A stejně jako já, i on toužil po propracovanějším a delším scénáři. Prostě kámoš k pohledání.

Pak Adam vytáhl pornočasopis, který se mu povedlo "propašovat". Společně jsme si prohlíželi nahý holky i kluky (oba jsme byli bi) a musím říct, že jsem se do role docela vžíval. "Ty, Adame, je ti jasný, že kdyby nás tady s tím chytl, tak si tejdén nesedneme?" "No jasně. Ale pravidla jsou od toho, aby se porušovala, no ne?" "I ten zákaz honění?" Shodli jsme se ale, že tohle pravidlo neporušíme, protože na to by se určitě přišlo (když by nám odpoledne nestálo) a navíc, 50 ran rákoskou je hodně. Dál jsme listovali časákem a já cítil v žaludku příjemné mravenčení - strach z trestu, ale zároveň vzrušení, že dělám něco zakázaného. Ne něco, co dominantní pán zakázal svému subíkovi. Ale něco, co vychovatel zakázal klukovi v polepšovně. Oba jsme se do rolí skutečně vžili.

"Vstávat! Rozcvička!" Pan vychovatel přišel do ložnice a začal nás cvičit. Začínalo to celkem normálně, protahování, dřepy, kliky... "Dobře. Teď oba uděláte 50 kliků. A protože je mi jasný, že vy líný nuly to nedáte, za každé klik, kterej bude chybět, bude rána rákoskou." Pán měl pravdu. Nedali jsme to. Napínal jsem všechny síly, až mě svaly na rukou pálily... Ale Nedal jsem víc jak 35. Adam na tom byl nepatrně lépe, dal 38. Trest následoval ihned. Pak jsme dali dřepy. Tam byl limit 100, za chybějící dřepy byly rány páskem. Což bylo jediné štěstí, protože jsem jich schytl třiatřicet. A do třetice sklapovačky, odměněné tentokrát ranami pravítkem. "Tak, a tohle vás teď čeká každé den. Nemyslete si, že mi tady zlenívíte. Až zvládnete předepsanej počet, tak vám přidám. Teď trenky dolů! A lehnout na postel!"

Úplně nahatí jsme leželi na posteli a čekali, co z toho bude. "Budete honit. A opovažte se udělat, jinak vás 50 tvrdejch ran rákoskou nemine." Tak jsme začali honit. Po dvou týdnech bez úlevy to samozřejmě nebylo nic příjemného, ani snadného. Když nám po pěti minutách dovolil přestat, mísila se v tom úleva se zoufalstvím. Úleva, že už se dál nemusím mučit, ale taky hrozná frustrace, která se projevovala potůčkem před-mrdky a neustálým šhubáním v pérú. "Tak, tohle budete dělat každý ráno, dokud se nenaučíte se trochu ovládat a přemejšlet hlavou místo pérem."

Potom následovala ledová sprcha (ani ta ale nestačila k uklidnění rozbouřených hormonů) a oběd. Samozřejmě jsme věděli, co bude k obědu, protože tři dny před akcí jsme museli pánovi napsat, jaké jídlo máme rádi, a které vysloveně nesnášíme. Na stole ale byl jen jeden talíř. Ano, já jsem dostal fazole z konzervy... A Adam dostal vařenou kapustu... Ale oba jsme dostali jídlo naservírováno do psích misek na podlaze! A aby to nebylo příliš snadné, pán nám svázal ruce za zády. "Papejte."

Nezbylo mi tedy než si kleknout a zabořit obličej do toho hnusu. Normálně bych se fazolí ani nedotkl, tady jsem začal s odporným úšklebkem jíst. To se samozřejmě pánovi líbilo. "No papej, papej. Tady nejseš na hotelu!" "Prosím, pane, já už nemůžu." Adam dostal skutečně královskou porci vařené kapusty a kdykoliv ji polykal, zdálo se, že se pozvrací. "Tak nemůžeš? Já ti dám, nemůžeš!" ŠVIH! Pásek přistál Adamovi na zádech. "Hezky papej!" ŠVIH! "Aby sis pak nestěžoval, že tě tu nekrmíme!" ŠVIH! "Musíš bejt silnej a zdravej, abys vydržel ten režim, co tě tu čeká." Adam se pustil do jídla, ale bití nepřestávalo. Vychovatel ho nepřestal popohánět, dokud nebyla všechna kapusta snědená. Když jsem to viděl, raději jsem všechny fazole snědl, i když jsem k nim měl od malička fyzický odpor. Ale ani mně se trest nevyhnul.

"Co to je?" Pán zvedl misku a odhalil hromádku fazolí, která mi vypadla z pusy. V jezení se svázanejma rukama prostě nemám praxi. "Uklid' to!" Au! Au! Aaaauauau! Pásek tancoval po mých zádech, takže jsem se nerozmýšlel a zbytky fazolí slízal přímo ze země. "Tak se mi to líbí. Teď si mazejte umejt ksicht a do ložnice. Máte odpolední volno."

Čekala nás tedy chvilka odpočinku, ale skutečně jen chvilka. Na odpoledne byla v plánu další akce.

Odpočívali jsme v pokoji, prohlíželi si pornočasopisy, povídali si o výprascích a o našich fantaziích... Když v tom vtrhl do místnosti vychovatel. "Nástup ke mně."

"Tak. Co mi k tomu povíte?" Klopili jsme oči. Dobře jsme věděli, o čem je řeč. Přesto jsem hrál hloupýho. "A k čemu?" Dostal jsem facku. "Von bude ještě drzej!" Vytáhl rákosku a výhružně nám oběma poklepal po zadku. "Tak teď mi povíte, jak to bylo, nebo vás budu řezat tak dlouho, dokud mi to nezazpíváte." "Noo... My... My měli chuť na třešně." "A tak jste pro ně vlezli do sousední zahrady, žejo?" "My... Nám je to líto, omlouváme se." "To vám teprve bude líto. Slíknout donaha." Věděli jsme, že odpor nemá cenu. Lehli jsme si na postel a pán přines provaz. Věděli jsme, co nás čeká, a musím přiznat, že na tuhle část jsem se těšil ze všeho nejvíce. Ono to totiž opravdu bolí. "Víte, jaký je tady trest za opuštění ústavu bez dovolení?" "Deset ran přes chodidla, pane," odpověděl Adam. "A jaký je trest, když přitom ještě něco provedete? TŘEBA ŽE NĚCO UKRADNETE?" "Dv... Dvacet ran přes chodidla, pane..." vykoktla jsem. Bití chodidel bylo moje nejméně oblíbené mučení, proto ho ostatně pán používal pro skutečně tvrdé tresty. Musím přiznat, že v tu chvíli jsem se skutečně zpotil strachem. Tak jsem se do role vžíval.

Provazem nám připoutal nohy k rámu postele a my se nemohli ani hnout. Já přišel na řadu první. ŠVIH!!! ŠVIH!!! ŠVIH!!! Nejen, že jsem dostával přes chodidla, ale dostával jsem ještě rákoskou, kterou to bolí nejvíc. Sakra, proč si nevzal pásek? Nebo bičík? Nebo... ŠVIH!!! Jau!!! ŠVIH! Aúúú! Prvních pár ran jsem se udržel, ale teď už jsem regulérně řval. Bolest z každé rány projela mým tělem, až se mi zatmívalo před očima. Zatínal jsem zuby a snažil se vydržet. Vydržet! Stopku jsem samozřejmě měl, ale použití stopky by znamenalo, že nedostanu povolení k orgasmu. A to byla silná motivace. Navíc, zafungovala i moje klukovská hrdost. Vzdát to? Nikdy?

Taková úleva, když výprask skončil! Teď to samé čekalo Adama, který zdá se, trpěl úplně stejně jako já, alespoň křeče v jeho obličejí tomu odpovídaly. I on ke konci skučel, ale vydržel. Vychovatel nás odvázal a my se vadli do ložnice. "Kam si myslíte, že dete? Myslíte si, že nevim, že jste tam byli tři?" Zarazili jsme se. "Tak co, kdo byl ten třetí?" "Nikdo, byli jsme jenom sami dva."

V tu chvíli mě pán chytil, přitiskl na postel a začal bít páskem. "Mně... Nebudete... Lhát! Rozumíš... Ty... Šmejde?" Výprask pokračoval, marně jsem se snažil si chránit zadek, pán mi ruce chytil a pevně držel. "Soused říkal, že jste tam byli tři, tak mi teď hezky řeknete, kdo to byl!" "Jau! Au! Neřeknu! Já nejsem práskač! Neřeknu!" "Neřekneš? Tak to se uvidí. Lehnout! Na břicho!"

Opět jsme byli připoutaní k posteli. Jméno fiktivního "spolupachatele" bylo napsané na lístečku v zalepené obálce. Domluva byla taková, že pán se ho z nás pokusí dostat. Pokud vydržíme výslech, čeká nás odměna. Ale bude to dlouhý výslech...

Pán nás obcházel s rákoskou. Jaúúúúú! Švih! Aúúúúú! Švih! Rány přicházely nečekaně. "Tak neřeknete... Pánové neřeknou. Pánové nechtěj žalovat na kamaráda. No, uvidíme, jak dlouho vám to hrdinství vydrží. Nebojte se, mám tady dost nástrojů, který vám rozvážou jazyk. To si užijete! S těmi slovy vytáhl pásek a každému vysázel pětadvacet ran. "Tak co, budete mluvit?!" "Nikdy!" vykřikl Adam, za což schytl dalších deset. "Špatná odpověď. Tak co, budeš mluvit ty, Novotnej?" "Ne." I já jsem schytl svých deset. Pán přinesl další trestný nástroj, důtky. "Grázlové jako vy jsou asi na jelita na zadku zvyklí. Ale vyplácet se dá i jina. Pán mi zavázal oči a já neviděl vůbec nic. Jediné, co jsem cítil, byla bolest. V jednu chvíli na zádech. Pak na zadku. Pak na stehně. Pak na chodidle. Pak... Prohnul jsem se v očekávání rány, ale další výprask přistál na zdech Adama. Pán chvíli trestal mě, chvíli kamaráda. Důmyslně střídal cíle. Záda... Nohy.... Stehna... Zadek... Ale nepovolil jsem. Kamaráda neudám! Vžil jsem se do hry tolik, že tohle pro mě byla hlavní motivace, i když jsem věděl, že je falešná. Bolest byla tak příšerná, že bych se klidně nějaké odměny vzdal. Třeba bych i přežil další 2 týdny bez orgasmu. Ale žalovat? Nikdy!

"No dobrá. Možná jsem se mýlil. Možná přeci jenom potřebujete trochu té staromódní péče." Rozvázal nám oči, abysme dobře viděli rákosku, kterou začal masírovat naše zadky. Každý dostal dvacet ran. Ale nepovolili jsme. "No fajn. Když jinak nedáte... Ještě mám jedno překvapení." JÁÁÁÁÁÁÁÁÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ! Chtěl jsem řvát stopku, ale bolest najednou ustoupila. Pán mi přiložil na rozsekaný zadek pytlík s horkou vodou. To byla snad nejhorší bolest, jakou jsem dneska zažil.

Pak přešel s horkým pytlíkem k Adamovi. Adam byl bleďý jako stěna. "Viděls, jak to kamaráda bolelo? Tebe to čeká taky, když neřekneš jméno." Adam jen zatnul zuby a čekal na svůj osud. Bylo jasné, že ani on neprozradí. "ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! Ne, prosím, dóóóóóó!" "Ale? Tak to vzdáváš?" Zmučený Adam se vydýchal. "Ani náhodou! ÁÁÁÁÁÁÁhhhhhhngngn..." Odměnou za vzdor mu bylo opakované přiložení horkého pytlíku.

Pak nás pán odvázal, otočil na záda a zase přivázal. Mysleli jsme si, že je po všem, ale ne. Čekalo nás mučení ještě důmyslnější. "No, vidím, že se radši necháte ztřískat do bezvědomí, než abyste něco prozradili. Ale nebojte, já to z vás stejně dostanu. Honit! Hned!" Podívali jsme se na sebe. Pak jsme vzali do rukou ptáčky a začali přetahovat. Co to má znamenat? "Jestli se vystříkáte, bude padesát ran rákoskou a pár horkejch pytlíků navrch!" Tak jsme velmi opatrně honili... Pět minut... Deset minut... Samozřejmě nadřzenost dělala svoje. Koule bolely, jak kdyby vážily tunu. Mlátil jsem hlavou o

polštář a zatínal zuby. Sakra, já tak potřeboval stříkat! Adamův obličej se svíjel v kombinaci rozkoše a mučení. "Tak, šmejdi. První z vás, kterej mi prozradí jméno, se může udělat. Druhej má smůlu a půjde na dva tejdny do pásu cudnosti. Bez úlevy!"

V tu chvíli jsem pochopil, jaké důmyslné mučení nám pán připravil. Chce po nás, abysme podrazili nejenom fiktivního kamaráda, ale i jeden druhého. A to za jeden mrzký orgasmus. Jenže... Ve stavu, v jakém jsem byl, bych dal COKOLIV za jeden mrzký orgasmus. A Adam jistě taky. Vyděšeně jsem se mu podíval do očí a on mně. Zakroutil jsem hlavou. Ne. Neřekneme. "Ne? No, jak myslíte. Tak pokračujeme."

Kdo nikdy nezažil, nepochopí, jak je odpírání a oddalování orgasmu mučivé. Zvlášť když je člověk opravdu HODNĚ nadržovaný a zoufalý. Oba jsme leželi na posteli, mechanicky si přetahovali předkožku, co chvíli jsem musel přestat, když mi koule začaly těžknout a péro cukat... Tyhle chvíle byly nejhorší. Stálo mě to všechnu vůli a přemáhání, abych se na všechno nevykašlal a prostě se neudělal. Já tak chtěl stříííkááááá! Jenže strach z padesáti ran rákoskou byl příliš velký. A tak jsem místo toho mlátil hlavou o polštář a přirážel do vzduchu. "Prosím! Dost!" Stačilo vykřiknout jedno slovo, jedno jméno a čekala by mě zasloužená úleva. Jenže to by znamenalo nejen zradit kamaráda (i když fiktivního), ale taky odsoudit kamaráda skutečného ke dvěma týdnům bez úlevy. A rovněž tak by to znamenalo pořádnou ránu pro moji „klukovskou hrdost“.

"DOST!" Přestal jsem honit. Na jednu stranu to byla ohromná úleva, na druhou stranu, ten pocit prázdnoty na penisu byl najednou nesnesitelný. "Tak dobře. Vidím, že kamaráda nezradíte. Za to si zasloužíte pochvalu, i když bych vás radši mučil celou noc, abyste to vyklopili. Takže se dohodneme: Za krádež v zahradě je dvacet ran přes chodidla. Mně je jedno, kdo je dostane. Vemte kamarádův trest na sebe a výslech končí." S Adamem jsme se na sebe podívali. "Každý deset ran?" "To by se vám líbilo, co? Ne, každěj dostanete celej trest. Dvacet ran pro oba. Rákoskou. A pěkně vestřejch." Vůbec se nám do toho nechtělo. Ale když nebudeme souhlasit, mučení bude pokračovat. Možná nebude bolet tolik jako rány rákoskou přes chodidla... Ale určitě potrvá mnohem dýl. Přikývnul jsem. Adam po krátkém váhání taky. Pán přivázal naše chodidla k rámu postele, my zatnuli zuby a čekali na exekuci...

Ležel jsem v ložnici na posteli. Chodidla vydržej celkem dost a po pár minutách už mě ani moc nebolelo chodit. S Adamem jsme si prohlíželi jelita na zadku i na jiných místech a obdivně je porovnávali. Pornočasopis jsme ani nepotřebovali, stáli jsme tam nazí, seřezaní a těžce nadržení. Ptáčky nám stály jak svíce. Ale 50 ran si ani jeden z nás netroufl riskovat, tak zbývalo jediné řešení. Společně jsme se vydali do vedlejšího pokoje, který představoval „vychovatelovu kancelář“.

"Prosím, pane... Mohli bysme si dělat... To?" "Co?" "Toooo... To. Vyhonit." I když to byla jenom hra, prosit kohokoliv, jestli si může vymastit péro, je hrozně ponižující. Oba jsme byli červení jak raci. "No, nevím, nevím... Mladý kluky je potřeba držet zkrátka. Musíte se naučit sebeovládání... Ale... Jak dlouho už jste si to nedělali?" "14 dní, pane." "No... Měl jsem v plánu vás držet měsíc. Ale že jste se dneska zachovali statečně a neudali kamaráda... Tak snad udělám výjimku. Ale zadarmo to nebude."

Museli jsme se rozkročit a ruce nám pán přivázal k hrazdě nad hlavou. Stáli jsme tam vedle sebe a přemýšleli, co nás čeká. Pak pán vytáhl dvě plastové tyčinky, poznali jsme, že jsou to vibrátory. Moment, řekli jsme si, že anál nebude! Ale naštěstí, pán měl jiné plány. Vibrační hračky nám páskou přilepil k penisům. "Budete dostávat výprask řemenem, dokud se neuděláte. Kdykoliv můžete říct stop. Ale druhou šanci už nedostanete."

Potom zapnul vibrační vajíčka. Samozřejmě na nejnižší výkon. Sakra! Takhle se neudělám! Hned nato jsem schytl první ránu řemenem, a po mně hned Adam. Pán nás obcházel a řemen rozhodně nešetřil. Vibrační vajíčko bzučelo a jemně mi masírovalo péro. Bylo to příjemné. Skoro mučivé příjemné. Bylo to jako by vás někdo lehce kouřil. Akorát to bylo tak jemné a slabé, že jsem se absolutně nemohl udělat. Prásk! Prásk! Prásk! Prohýbal jsem se pod ranami řemenem... Moje zmučené a nadržené koule bolely, jako bych do nich dostal kopanec. Chci stříkat, chci, chci, chci!!! Instinktivně jsem přirážel do vzduchu, i když mi to samozřejmě nemohlo nijak pomoci. Vibrace mě vzrušovaly a doháněly k

nepřičetnosti. Stříkááát! Prosííím! Ale nešlo to a můj zadek mezitím rudnul a natékal pod ranami řemenem.

Ale přesto, že vibrace byly pomalé a jemné, postupně mě přibližovaly až na dosah orgasmu. Zavřel jsem oči a představil si, jak si honím... Jak mi honí Adam... Jak mě Adam kouří. Ano! ANO! Zhluboka jsem dýchal a nechával svou představivost pracovat na plné obrátky. Adam klečí přede mnou, bere moje péro do pusy a začíná jemné sát, místo vibračního vajíčka cítím drsný povrch jeho jazyka, který mi přejíždí pod předkožkou.... AAAAAARGHHHHHHHHH! JOJOJOJOÓÓÓÓÓÓÓÓÓ!!! ÁÁÁÁÁgh. Udělal jsem se tak silně, že se mi zatočila hlava a neměl jsem daleko k bezvědomí. Zhluboka jsem oddychoval, moje tělo mě přestalo poslouchat a visel jsem na hrazdě jak hadrová panenka. Ani jsem nepostřehl, že Adam se udělal pár vteřin po mně - jak mi později přiznal, přes hranu ho dostal můj orgasmus - vidět a slyšet jak se dělám, to už na něj bylo moc.

Hra skončila. S Adamem jsme se vysprchovali, převlékli se do "civilních" šatů, pomohli pánovi uklidit a společně si uvařili oběd, tentokrát už normální, nikoliv nechutné fazole a kapustu z psích misek. Celý den jsme zhodnotili jako moc, moc povedený. A začali jsme plánovat, že co nejdříve musíme udělat víkendovou akci.

www.spankboy.cz